

Het Zegel ontbreekt

Praat maar niet verder, dominee. Dat is voor mij niet noodig.”
„Waarom voor u niet?”

„U gebruikt voortdurend de woorden schuld en zonde. Wat valt er op mij aan te merken? Ik doe mijn best in mijn zaken, ik zorg behoorlijk voor mijn gezin, ik geef ieder het zijne. Bovendien ben ik volstrekt niet onverschillig. Dat heb ik dikwijls met daden getoond!” Hij trekt een la open en neemt daaruit een stukje wit carton, waarop iets geschreven staat. „Ruim drie jaar heb ik zitting gehad in de Commissie, die de financiën van de kerk beheert, aan het fonds voor kerkbouw heb ik honderd gulden bijgedragen, ik heb voor vijfhonderd gulden deelgenomen aan de obligatieleening van de Vereeniging voor Christelijk onderwijs, ik heb...” Hij leest het heele lijstje af en legt het daarna op zijn bureau.

Toen hij zoeven den predikant zijn kantoor zag binnenkomen, heeft hij gedacht, dat het „weer een bedelpartij” zou worden. Maar de bezoeker spreekt alleen ernstige woorden over geestelijke zaken. Dat prikkelt hem, daarom schuift hij het lijstje met goede werken wat verder in diens richting en neemt opnieuw het woord.

„Dat er mensen in den hemel komen, geloof ik zeker. Dat ik daar ook bij zal zijn, geloof ik evenzeer.”

„Zoo?... En dit is uw bewijs van toegang?” De bezoeker neemt het lijstje en bekijkt het aandachtig. „Het ziet er goed uit. En toch is het niet in orde. Het zegel ontbreekt.”

„Het zegel?”

„Het zegel der genade Gods in Christus. Uw bewijs van toegang is waardeloos, het is menschenwerk. Is niet alles wat hierop staat, menschenwerk? Goed op zichzelf, maar voor de eeuwigheid zonder waarde.”

De ander neemt het lijstje en legt het in de la, de bezoeker staat op.

Na diens vertrek denkt de zakenman nog even na. „Waardeloos? Het zegel ontbreekt?” Zijn blik wordt gramstorig. Vijf minuten later is hij het vergeten. Hij heeft nu een ander papier in handen, een consent voor uitvoer van een partij goederen. Prachtig! Door den oorlogstoestand kon hij dit consent eerst niet krijgen. Toen heeft hij zijn neef aangeklampt, die ambtenaar is aan het Departement.

„Dat zal wel gaan, oom. Hebt u er duizend gulden voor over?”

„Het wordt toch geen omkoopertje?”

„Volstrekt niet. Maar u hebt haast. Ter bespoediging moet er hier en daar een douceurtje gegeven worden.”

Vanmorgen heeft neef het consent gebracht; nu kan de zaak voortgang hebben.

Acht dagen later.

„Mijnheer, hier is iemand van de politie.”

„De politie?” De bezoeker treedt reeds binnen. Het is een heer in burgerkleding. „Ik ben rechercheur van politie,” zegt hij, „de Commissaris wil u graag een oogenblik spreken en verzoekt u, daartoe op het bureau te komen.”

Een oogenblik later is hij op weg. De Commissaris ontvangt hem beleefd, reikt hem de hand en biedt hem een stoel.

Ze zitten tegenover elkaar. De Commissaris pakt een papier van zijn bureau en zegt: „Ik heb hier een uitvoerconsent, dat op uw naam staat.”

„Dat kan,” antwoordt de ander, zeer verwonderd.

„Waar hebt u dat vandaan?”

„Van het Departement.”

„Hum... U weet natuurlijk, dat dit consent vals is?”

„Valsch, zegt u?!”

„Ja, valsch; alles wat er op staat is valsch.”

„Maar de handteekening?”

„Ook valsch. Alleen het formulier is echt. Gestolen waarschijnlijk.”

De bezoeker zit verbluft.

„Zoo iets had ik van u niet verwacht,” verwijt de Commissaris.

„Ik... ik weet van niets. Ik dacht, dat alles echt was.”

„Dat dachten wij eerst ook. Alles is goed nagemaakt, zelfs de handteekening. Maar er ontbreekt één ding aan. Of hebt u dat niet ontdekt?” vraagt de Commissaris ironisch.

„Nee. Wat is dat?”

„Het zegel ontbreekt,” antwoordt de Commissaris met nadruk.

„Het - ze - gel - ontbreekt,” stamelt de verdachte ontdaan.

De Commissaris ziet zijn verwarring en schrijft dit toe aan schrik wegens de overrompelende ontdekking van de fraude.

„U ziet wel, dat wij het geval volkomen en juist doorzien hebben. Vertel nu dadelijk, wie uw medeplichtigen zijn.”

De verdachte vertelt het verhaal van zijn neef en van zijn eigen onwetendheid.

„Prachtig verzonnen,” bromt de Commissaris. „De helft kan waar zijn. Vertel ook de andere helft naar waarheid. Dan kan ik procesverbaal opmaken en u kunt naar huis gaan.”

De verdachte volhardt bij zijn verhaal. „Dan blijft u hier, tot wij dien neef te pakken hebben en er alles van weten. Niet heel fair van u, dat u dit neefje wilt gebruiken voor zondebok!”

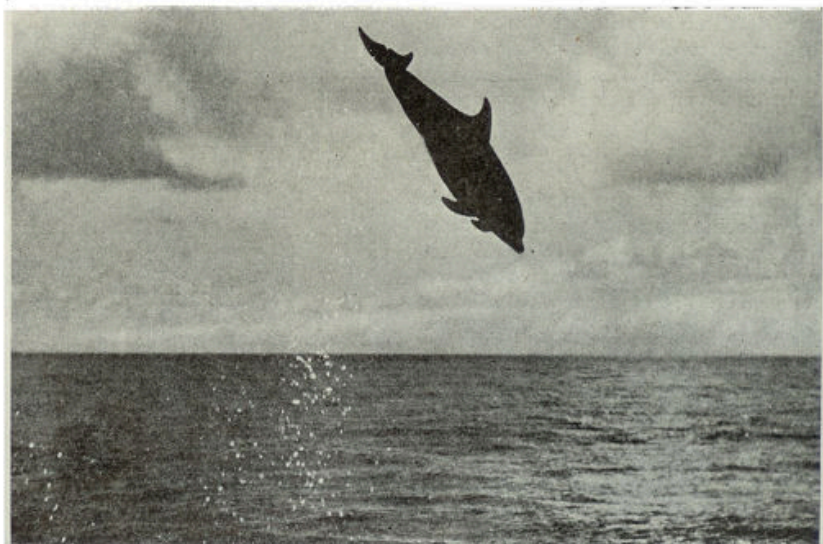
De verdachte wordt ingesloten in een vertrek bij het politiebureau. „Als u den Commissaris wilt spreken, belt u maar; dan kunt u dadelijk terecht.”

Hij blijft daar twee dagen. Twee dagen nietsdoen, twee dagen stilte. Twee dagen tijd voor nadenken en zelfinkeer. Hij belt niet om den Commissaris. De Officier van Justitie heeft de zaak in handen.

Den derden dag wordt hij voorgeroepen. Het onderzoek heeft uitgemaakt, dat hij in dit geval inderdaad onschuldig en zijn neef de bedrieger is, die het valsche stuk gemaakt en de duizend gulden in eigen zak gestoken heeft.

Den vierden dag zit hij weer in zijn kantoor op zijn oude plaats. Hij ziet er niet zoo zelfverzekerd uit als een week geleden. Uit de la haalt hij het lijstje te voorschijn en leest het nog eens met aandacht. Dan schudt hij zijn hoofd. Zijn toegangsbewijs is waardeloos. Het zegel ontbreekt. Het zegel van Gods genade in Christus. Hij scheurt het papier in kleine stukjes en laat de snippers vallen in de prullemand.

K. Jonkheid

Een bruinvisch, die ongeveer 400 pond weegt, maakt een sprong boven het water van vier meter. Visschers in de wateren van Florida wisten dit oogenblik op de gevoelige plaat vast te leggen.